

ESCOLTA VENT...

4 de Juliol. 1r. Dia – Diumenge CAP DE CREUS – CALA TABALLERA

18,50 h: Bar del cap de Creus.

També a tu, Clara, t'agradaven els camins de llibertat...

Me'n vaig.

Una passa, i una altra, i una altra...

Sol i buit de tot el que he estat fins ara, em carrego a l'esquena el pes del món, que és només aquest bagatge minso que veieu, i camino per un petit sender, allunyant-me ràpidament del colpir de les onades fugisseres per entrar, ara, en el món dels nounats; un món de silencis, de mots callats, de suors i esforços, de sacrificis, d'ínfimes victòries que, en el fons, ni jo mateix entenc. Sigui com vulgui, aquest és el meu camí. El construeixo de mica en mica a mesura que obro la porta de la vida, i hi trec el nas per veure què hi ha més enllà. Jo l'he triat, encara que no sàpiga ben bé per què. Assegut al meu costat hi ha el futur, que juga a aixecar subtilment les cartes d'un tarot imaginari, i la primera figura que m'apareix, és la del boig. El vent, sempre present, em xiula coratge i em diu que no m'amoïni, que aquest és el nostre camí; jo l'he triat lliurement, il·lusionant-me i deixant-me captivar per aquest projecte, esgarrapat fins avui en fulls de paper d'estrassa i impresos amb la linotípia de la ment. El meu camí i jo, ara som la mateixa essència indivisible i això ja és motiu suficient per marxar encara que la por em sobrevoli l'ànima com un voltor d'ales retallades. Ja res m'atura. Em fa gràcia pensar que, després de tota una vida caminant, no sé si en sabré prou, de caminar per aquest sender, però ho vull provar. Adéu, doncs.

L'abraçada càlida dels pares i dels veïns. El senzill bes de l'estimada. L'enyorança dels meus millors amics. Tot queda enrere per molt de temps. Se'm fa un nus al cor i em costa respirar. Experimento el vertigen de llançar-se al buit. Ja he après molt d'aquesta primera passa.

(...)

9 d'agost. 37è dia – Dilluns REFUGI DE GORIZ – BUJARUELO – REFUGI PUENTE DE ORDISO

Góriz, com la Brecha, com El Cilindre, com tot el massís i tota la vall, es desperta sense que s'escolti el cant de cap gall.

Arribo cansat a Bujaruelo, on sóc rebutjat per un rètol de "completo". La llera del riu Ara sembla una piscina municipal. A dreta i esquerra s'arreglaren banyistes, que juguen al bàdminton com si estiguessin a la platja de Castelldefels. Toco el dos, fatiguetat, i

deixo que les gorges cada cop més tancades de la vall d'Ara, se m'empassin com a aperitiu, fins arribar ben aviat sota els peus del gran Vignemale.

Hauran de passar tres-cents seixanta-cinc dies per tal que, l'any que ve, torni a ser el dia d'avui. Llavors jo ja no estaré assegut en aquesta mateixa pedra, a l'entrada d'aquesta cabana esgavellada, veient satisfet i tranquil com el dia s'acaba i el sol marxa amb les maletes, vers l'oest... (I se'm fa molt estrany pensar en el futur d'aquí a un any exacte, per exemple).

Ommmm, li ensenyo a dir al corb.

Prec, prec, prec, prec..., m'ensenya ell. (Al cap i a la fi, el corb i jo estem parlant el mateix).